

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388828400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Frøens Tante mig Aarsagen til og Fremgangen af hans Sygdom: »Han havde for tre Dage siden forkjølet sig ved Exercceringen; var bleven heed, og havde drukket koldt Vand; havde kort efter Hjemkomsten befunden sig ildt; maattet søge Sengen, var stedse bleven slettere og slettere, og hver Eftermiddag havt Feberanfald. Vor Ven Doctoren, der besøgte ham flere Gange daglig, trøstede godt nok – som han nu altid plejede; men havde alligevel seet noget betænkelig ud.» Frue H* gav hende nu et Vink om at besøge Et eller Andet: hun gik ud.

Kort efter vaagnede Majoren; hans Øjekast var forvildet; Man mærkede strax, at han ikke var sig selv bevidst. Han saae paa sin Kone, og kastede sig forskrækket tilbage i Sengen: »Elise!» begyndte han, (Majorinden hedde Charlotte) »Elise! hvad vil Du mig? det er nok nu – det er alt for meget: Detsom Doctoren eller min Kone traf Dig her i Sengen hos mig, hvad vilde de saa sige? Gaa! gaa! og lad mig være!» Han strakte begge Hænderne ud for sig, som for at skyde En tilbage.

Majorindens Øjekast mødte mit – hun skiftede Farve. Den Syge blev ved at phantasere: »Det var et ulykkeligt Indfald med den Tyk-inddragt; jeg vidste bestemt ikke Andet, end at Du var min Kone –» Frue H* lyttede med ængstelig Opmærksomhed; jeg saae tydeligt, at hun ikke begreb hans Tale – jeg forstod ham kun alt for vel: Maskeradesenen stod levende for min Erindring.

Jeg gik hen til den stakkels Kone, og greb hendes Haand: »Fad Dem, kjære Frue!» sagde jeg, »deres Mand's Sygdom tørde nu være paa det højeste – han taler vildt.« – Hun svarte kun med et dybt Suk. »Hys! hys!» hvidskede han, »Man kunde høre os her underneden – De veed jo, Elise! at Munderingskammeret er lige ovenover Rullestuen, og tænk engang, om Nogen opdagede den hemmelige Dør i Lysthuset –» Majorinden greb krampagtig fat om Sengestolpen; hun blegnede – i hendes Ansigt foregik en frygtelig Forandring. »Bedste Frue!» sagde jeg, ladende som jeg kun mærkede den ene Aarsag til hendes Sindsbevægelse, »var det ikke rigtigst at faae Bud efter Doctoren? hans Nærværelse vil maaskee berolige os – denne Crisis er vist ikke saa farlig, som det lader.« Hun svarte med et Nik, og gik hastig ud.

Den Syges Øjne faldt til – han slumrede; men uroligt. Jeg saae ud i Gaarden: Frue H* ilede med hurtige Skridt hen til Rullestuen. Munderingskammeret var virkelig lige over denne, og Lysthuset i Doctorens Have, som var to Stokværk højt og bygt af Planker, stødte

umiddelbart dertil – en rædsom Mistanke greb mig, og var ikke langt fra at gaae over til Vished. Jeg havde om Sommeren ofte drukket Thee og spilt Lombré i det samme Lysthuus, og mindedes godt, at Man der meget tydeligt kunde høre, naar Nogen var inde paa Munderingskammeret. En sørgelig Sandhed maatte upaatvivlelig ligge til Grund for Patientens Phantasier.

Medens Frue H* var ude – sikkert nok for at anstille Undersøgelser efter de erholdte Vink – kom Doctoren af sig selv. Han gik med bekymret Mine hen til Sengen, betragtede den Syge, følte hans Puls, saae betænkeligt til mig, og rystede paa Hovedet.

Majoren vaagnede – han stirrede stivt og forfærdet paa Doctoren. »Hvad!« udbrød han, »hvad skal det betyde? De bildte mig ind, at deres Maad var rejst til en Syg ude paa Landet, og blev borte inat, og her staaer han lyslevende for mig. Hvorfor vilde De narre mig? hvorfor vilde De give det aftalte Tegne? fæstede De ikke den røde Sløjfe i Lysthuusgardinet? Gaae gaae! og sov hos deres egen Mand! Deres Forvovenhed gaaer alt for vidt, og Krukken kan gaae saa længe tilvands, indtil den gaaer hærteles hjem.« Jeg stod som paa Gløder. Jeg drog Doctoren med mig hen til Vinduet; jeg vilde forhindre ham fra at høre og lægge Mærke til mere. »Hvad mener De?« spurgte jeg. »Han phantaserer stærkt,« svarede han; »Sygdommen tager ingen god Vending.« »Hans Ideer ere reent forkeerte,« vedblev jeg. »Aa nej!« raabte Majoren, som havde hørt hvad jeg sagde; »jeg veed ret godt, hvad jeg siger; og jeg erklærer Dem cengang for alle, Frue L*! nu skal det være forbi imellem os! Det er Synd baade mod deres Mand og min Kone, og Ingen af dem forskylder det af os.«

Nu begyndte Doctoren at blive opmærksom: han kastede et hurtigt Blik ud til Lysthuset, hvis øverste Vindue Man fra den Syges Værelse kunde see. Jeg fulgte hans Øjne, og – indenfor Vinduet stod Majorinden med opløftede, sammenknugede Hænder; men i samme Øjeblik forsvandt hun ogsaa. Himmel! hun maatte folgelig have fundet den lønlige Gjennemgang, som Febricitanten omtalte. – Denne faldt atter hen.

Doctoren blegnede. Jeg greb hans Haand og hvidskede: »For Guds Skyld! kjære Ven! De lægger dog aldrig Fod til hvad et Menneske taler i Vildelse? I en saadan Feberparoxysme kan jo en Patient indbilde sig de urimeligste Ting af Verden.« Han saae eftertænksom paa mig; men svarede ikke. I hans Øjekast laae Noget, som kunde udtydes: »Du